

митъръ Ив. Гешовъ, цѣннитѣ писма на която до съпруга ѝ при пжтуването му по Европа попѣлватъ сега намѣстѣ, като цѣнно помагало, нѣкои празноти отъ настоящитѣ бѣлѣжки. Всички тия мисли караха тоя прѣдлаганъ делегатъ, да се двоуми не малко прѣди да се рѣши окончателно. Прѣдъ убѣдителнитѣ, обаче, думи на събранитѣ госте, прѣдъ съвѣтитѣ и настояването на Екзарха, прѣдъ съзнанието при това на отечествена длъжностъ въ тия тежки врѣмена, колебанията му ослабнаха. Тѣхъ даже наскоро замѣсти младенческа рѣшителностъ, когато стана та си даде съгласието и присжтствуещиятъ на това събрание неговъ уважаемъ и незабравимъ тѣстъ, помениатиятъ Димитъръ Ив. Гешовъ († 17 септември 1887 г.), човѣкъ съ душа и характеръ отъ най-благороднитѣ, българинъ отъ най-прѣмодушнитѣ и най-родолюбивитѣ, християнинъ отъ най-благочестивитѣ, търговецъ отъ най-честнитѣ, съпругъ и баща отъ най-примѣрнитѣ и най-самоотверженитѣ, прѣдъ паметъта на когото пйшещиятъ тия редове се кланя сега тукъ, трогнатъ до сълзи, съ дълбоко благоговѣние. Гостето не скриха нищо и отъ него; и той, патриотически и християнски развълнуванъ, благослови просто дѣлото и насърдчи зетя си, като прибави да каже, че той зима върху си всички грижи и за майката, негова скжпа дъщеря, и за чадото, негово мило внуче, и за всичко друго у дома. Тѣй се постигна пълно съгласие между всички присжтствующие.

За да не се повтарятъ подобни тайни срѣщи, които би могли да възбудятъ у едни любопитство, у други подозрѣние, та да се осуети така цѣлата работа съ крайна при това опасностъ за ония, които я прѣдприемаха, още сжщия день между сжщитѣ така на-самѣ събрани шестмина души и по изказаното отъ Екзарха же-